# XVII. Kalandozok.hu Téli Tábor - II. Hangulatkeltő

Andus éjszaka érkezett a városba.
*Nem baj, amúgy is jobb, ha nem lát senki* gondolta.

A főútról hamar lefordult. A lovát odakötötte az egyik közeli fogadó elé, és gyalog folytatta az útját. Csuhája egész testét eltakarta. Az alakja szinte teljesen beleolvadt a ködön átszűrődő házak színeibe. A főútról egy sikátorba fordult, annak végén pedig átpréselte magát két ház között egy kis utcába. Rövidebb utat is választhatott volna, de így legalább biztos lehetett benne, hogy nem követik. Márpedig biztos volt benne, hogy követik, holott ennek semmi jelét nem érzékelte. Rossz érzése volt az egész utazása alatt. Ilyesmit csak akkor érzett, ha valaki megpróbálta kilesni, hogy merre vándorolt a lába. A célja már csak két ajtóra volt, bent már biztonságban lesz gondolta. Elérte az ajtót. Kopogtatott. Semmi válasz. *Eddig jó.* Előkapott egy kulcsot, és behelyezte a zárba. Gyorsan elfordította és lassan kinyitotta az ajtót. Belépett és azonnal bezárta maga mögött az ajtót, majd ugyanezzel a mozdulattal el is rejtette a kulcsot. A szobában szinte teljes volt a sötétség. Csak egy gyertya égett az egyik asztalon. Az asztal mögött ismerős alak ült. Andus még a sötétben is rögtön felismerte hittársát, Cyrelt, akié ez a házikó is volt.

- Mi járatban? - kérdezte Cyrel
- A kovács küldött. - válaszolta Andus, és levette magáról az arcába lógó köntöst
- Vagy úgy - mondta Cyrel, és lerakta a számszeríját az asztalra, amit addig alatta rejtegetett.

Pár halk szekundum következett, miközben mindkettő a másikra várt, hogy megszólaljon A csendet végül Andus törte meg.

- És a többiek?
- Eddig csak te értél ide.
- Micsoda? Az, hogy lehet? Én jöttem a legmesszebbről. Már rég itt kéne lenniük!

Cyrel tűnődött egy kicsit mielőtt válaszolt volna.

- Csak a kovács tudhatja biztosan. Elhoztad a követ?

Andus a társai hollétén tanakodott miközben válaszolt a kérdésre. Már alig figyelt arra, amit Cyrel mondott. Nem értette, Cyrel hogyan tudott ennyire nyugodt maradni társaik eltűnése fényében.

- Igen elhoztam. Itt van nálam.
- Mutasd!

Andus furcsálta Cyrel viselkedését. Ennyire nem bízna benne, vagy csak ennyire elővigyázatos? Ilyen lett volna régen is? Andus előkotort egy erszényt a köpönyege alól, miközben Cyrel felállt a székről és Andus elé lépett.

- Mutasd! - sürgette Cyrel ismét - Látnom kell, hogy biztonságban van!

Andus egyik kezében fogva az erszényt kiejtett abból egy smaragdszerű ékkövet a tenyerébe. Cyrel arcán egy hatalmas mosoly jelent meg amint meglátta a követ. Andust ismét elöntötte az a bizonyos rossz érzés, amit már korábban is érzett. Cyrel mosolyog? Sőt mi több, már vigyorog! Látta-e ő Cyrelt valaha mosolyogni? Soha! Tudatára ébredt annnak, hogy aki előtte áll az nem társa Cyrel, hanem csak a hasonmása. Hirtelen arra is rádöbbent, hogy hová tűnhettek a társai. Ők is itt voltak, és ő nem az első, hanem az utolsó, és ezért vigyorog most az, aki előtt áll. A felismerés félelemmel töltötte el, és az erszényt fogó keze a tőre felé nyúlt. De már nem tudta elérni azt, mielőtt a torkát átszúrta a szemben álló villámgyors fegyvere. Érezte, ahogy a hideg penge átszúrja a bőrét, mielőtt a

méreg végigjárta a testét. Utána már nem érzett semmit. Teste megmerevedett és oldalra dőlt. Már a koppanást sem hallotta, amikor a válla elérte a padlót. Csak a szemeivel követhette, ahogy ellenfele mellé lép és kivágja a követ a merev kezéből, amit eddig abban szorongatott. A vére a padlóra fröcsögött, és hamarosan a látása is elhomályosult. Örökre.

Cyril hasonmása felvette a követ, és zsebéből elővett egy smaragdokkal kirakott amulettet. Egy kőnek volt hely benne. A zöld követ, amit most szerzett bepatintotta az üres helyre, a sort teljessé téve. Újra elmosolyodott.

*Végre megvan az összes. Most már minden csak az idő kérdése* gondolta magában, miközben az arca új formát öltött. Végre be tudja végezni a feladatot, amit az egyik társa évekkel ezelőtt elbukott. Végre kiküszöbölheti a csorbát...

Írta: nekdolan